

GÜNAH ÇALILIKLARI

NAZÊ NEJLA YERLİKAYA

Şiir

DİJİTAL KİTAPLAR

NAZÊ NEJLA YERLİKAYA

Günah Çalılıkları

Şiir

DİJİTAL KİTAPLAR

Kitaplar Özgürlük İster!

Mart 2021

Dijital Kitaplar

bilgi@dijitalkitaplar.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın dijitalkitaplar.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez. Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Tasarımı: Kupür Creative

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Nazê Nejla Yerlikaya, 1979 Iğdır doğumlu. Ankara Üniversitesi Kimya Bölümü'ndeki eğitimini yarıda bırakıp İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden mezun oldu. Cin Ayşe, Diri Ozanlar Derneği, Granada dergilerinde şiirleri; Edebiyat Haber, Yalnızlar Mektebi dergisinde felsefe ve edebiyat üzerine yazıları yayımlanmıştır. 2011 Cemal Süreya Şiir Ödülleri kapsamında "Karaağaç" isimli dosyasıyla başarı ödülü aldı.

Cehennemden söylerim, şarkılarım lanetli

*“güneşı izleyerek kimsenin oturmadığı bölgeleri
tanıma deneyiminden yoksun kılmayın kendinizi
aslınızı düşünün isterseniz:
hayvanlar gibi yaşamak için dünyaya gelmediniz
erdem ve bilgi peşinde koşmak göreviniz.” **

* Cehennem XXVI/ İlahi Komedya/ Dante

Günah Çalılıkları

O gece İbrahim'e seslendi:

"İbrahim ateşi yak!

Tanrı'nın dumanı kaplasın her yeri

Karanlık bir arayış olsun günah çalılıkları

İbrahim ateşi harla!

Kimse görmesin kelebekleri nasıl aradığımı."

—Sabaha kadar bekledik, İbrahim ateşi yakmadı.

Ben İbrahim'i sorarken, o İbrahim'e yalvardı-

Ayla Abla'nın GidiŒi

Yol boyu saydım kavak ağaçlarını
Dallarda kargaları
Kulaklarımda uğuldayan uğursuzlukları saydım
Yağan kar tanelerini boşlukta savrulan yalnızlıkları
Saç tellerimi saydım bir bir
Rüzgârın kuruttuğu gözyaşlarını
Sayıları çoğalttım sözcükler doğmasın diye
Gitmemek için Ayla Abla'dan geriye
Sustum. Yürüdüm suskunluğu.

Dolunaydan düştüğüm geceyi anımsadım
Kırılan kaburga kemiklerimi saydım
Kalbimde zamanı yaralayan buz kristallerini
Kentlerde sislere dönüşen anılarımı saydım
Yekpare bulutlu uzun siyah gündüzleri
Güneşi gizleyen gri tabakaları saydım
Dağ şeklinde uzayan ağır yoğun yalnızlıkları
Koyu renkli ve fırtınalı kulelerimi saydım
Sayıları çoğalttım sözcükler doğmasın diye
Gitmemek için Ayla Abla'dan geriye
Sustum. Yürüdüm suskunluğu

“Ben en çok avuçlarımdan incindim”

Elveda demekti bu
Besbelli bu kadın gitmek istiyor
Sökerek inci harflerini kader çizgisinden
Hatları ve nakışları deniz dibine bırakmak istiyor
Nisan yağmurunda içine düşen sedef taşları
Pembe beyaz tenlere gerdanlık yapmak istiyor
Bu kadın ölmek istiyor!
Doğu esansı ile sıvanmış cam kürelerden
Ayrıp o güzel siyah başını
Günahkârların elleriyle mermer bir mezara değil
Bir istiridye kabuğuna yalnız yaslamak istiyor
Bütün sütunlarını yıkıp krallığının
Beni ağlayan kadınlar lahdinde
Bir figür gibi bırakıp ölmek istiyor

Kendi deniz dibini bulmuş ansızın

Besbelli bu kadın gitmek istiyor!

Ama çalılık kar altında olmasaydı
Sabahı sise uyandıran
Gecenin tanığı ben olmasaydım
Onu üşürken bulmasaydım çalılığın içinde
Kır saçlarını toplayıp atkısını sarmasaydım boynuna
Görmeseydim Ayla Abla'yı avuçlarıyla oynarken
Göğsüme esen karakış yelini içine çeker de giderdi
Gümüş ve altın paralarla süsleyip alnımı
Kardelen çiçeklerini yağdırırdı zülüflerime
Beyazla örülmüş saray avlusunu gözlerime açar
Denize bakan terastan
Yıldızları avuçlarıma döker de giderdi
Ayla Abla bana başka bir elveda sözü eder,
Öyle giderdi.

O en çok avuçlarından incinmiş diye haykırıp
Döndüm tepenin ardındaki çalılığa doğru
Baktım dumanlar yükseliyor kapkara
Son umut sözlerimi eteğine yapışarak ettim
“Ayla Abla dönelim, İbrahim ateşi yakmış!”

Sakın ha! Dedi bana, sakın geri dönmeyesin
Yanan çalılık değil cehennemdir orası
Dumanına kandığım İbrahim'in yalanı
Unut orayı çalılığa gitme!
Kaçak bir yolcu ol bin başka bir trene
Uzaklaş çalılıklardan sakın ardımdan gelme!

Tepenin ardındaki dumanı gördün sen de
Ayla'sın artık biraz yavaştan biraz gūnahtan
Birazdan birazdan terk edilecek olan!

Tren camından uzanıp söyledi son sōzlerini
Sōzcükler hayal dedi sustuğunda biterler
Sustu ve bir istiridye kabuğunda kapandı derinliğe
Raylarla birlikte gömüldü karanlık uzayan bir denize

Tren kaybolana dek koştum arkasından
Rayları saymadım hiç saymadım düşüşlerimi
Bu hayal bitmesin diye sōzcüklere sığındım
“Ayla Abla geri dön!
İbrahim'in yaktığı günah çalılıklarıydı”

Annem olsa
Üzülmezdim bu kadar bir kadının ardından
Mezar olsa
Gömülmezdim tren garına gömüldüğüm kadar

Gittim siyahlar giyinmiş bekçinin yanına
“Kaç tren gelir bugün, kaç gider Ayla Abla'ya”
Dedi, “şimdi git belki gece yarısına”
Sōzcükler yalan dedim, bekçiyle kavga ettim
Kollarımdan tutup attılar beni garın dışına
“Senin için tren yok, bir daha gelme buralara!”
İbrahim! Dedim, İbrahim öldüreceğim seni!
Kavak ağaçları her iki yanımda koşarak kinlendim ben
Büyüttüm kalbimde yanan ateşi İbrahim'i yakayım diye

Bir kalkan yanardağının erimiş kayaları gibi
Aktım tepenin ardındaki kara dumanlara doğru

Baktım, çalılık duruyor hâlâ
Ayla Abla haklıymış cehennemmiş gördüğüm
Dumanına kandiğim İbrahim'in yalanı

Tepenin ardı yalnızlık, tepenin ardı günah çalılıkları
Ölmüş göze atıklarımın yangılı damarlarından
Akan irinin beslediği apse toprakları
Dedim: Şüphesiz irin şarabını içecek olan benim
Dedim: İbrahim, İbrahim avuçlarımsın sen!

Çalılık Gölgeleeri

Ayla Abla'dan sonra çalılık hiç kurumadı
Karalar bağlamış bulutlar
Ağıtlarla ıslattı günah çalılıklarını
Ayla Abla için miydi değil miydi?
Gökyüzünden çalılığa inen bu matem yağmurları

Her gece katilin biri ceset taşıyordu çalılığa
Kadın mıydı erkek mi?
Bir çocuk mıydı on üçünde?

Onca yoldan yüklenip kirli bir bedeni bırakıyordu
Toprak solucanlarına, köstebeklere ve yılanlara

Kulaklarım çalılık seslerini duyan
İki korkak bekçiydi
Gölgeler devleşirken koşarak uzaklaşan

Kapatıp gözlerimi İbrahim'e bakarken
Kavaklar arasında Ayla Abla'ydı seslenen:
*"Aç gözlerini çalılığa ilerle
Yağmurun dinmesi uzak, gölgeleri büyütme"*

Ayla Abla'yı susturup Tanrı'ya dualar ettim
"Elif lam mim! Elif lam mim!
Tanrı'm ne kadar uzaksın bana! "

Kaç yolu vardır gece çalılığa gitmenin?
Korkunun kaç adı vardır, Tanrı'nın kaç duası?

Her sabah kavak ağaçlarını saymaya gidiyor
Tren garına varmadan üç ağaç eksik dönüyordum
Üç mevsim kaç yağmur eder,
Kaç baharlı gün, kaç güneş?
Neden mevsim hiç değişmez
Bulutlar neden bana hep Ayla der.
Ay! La

Kavak ağaçlarından geriye baktığımda
İbrahim'i görüyordum

Tepenin ardında yükselen kara dumanları izliyor
Her günü böyle geçiriyor
Yol boyu koşarak İbrahim'i arıyordum

İbrahim, günah çalılıklarını yakan İbrahim!
Bir adım kaldığında seni bulmaya
Dumanını alıp kaçan İbrahim

Çalılık gölgeleri büyüttüm İbrahim'i yakayım diye
Her gece bir cinayet izledim yağmurlarla silinen
Engerek yılanlarından, toprak solucanlarından,
köstebeklerden korktum
Ve en çok da katilin on üç olan yaşından.

Dikenli teller ördüm saçlarımın yerine
Kapatıp kulemin gece ışıklarını
Göz çukurlarıma saklanıp pusuya yattım
Öldürüp İbrahim'i
Günah çalılıklarına gömmek istedim
Korkmadım sonranın sonsuz alevlerinden
Dedim: Seni avuçlarımla öldüreceğim İbrahim
Ve sonra açıp gözlerimi cehennem meleklerine
Diyeceğim: Hadi yakın beni
Tanrı'nın ateş çukurlarında!

Ağıt

Gökyüzünde tarıyor saçlarını
Kır dökmüş gece
Ah! Çalılıktan yükselen dumanlı yalnız Ece!

Nasıl usulca acı çekiyor insan
Ve kar nasıl da usulca yağıyor kavak ağaçlarına
Yürüsem yol boyu yürüsem
Dallarda biriken karları görsem
Varsam tren garının oraya

Girsem raylardan içeri bir mezar taşı olsam
Trenler geçse üzerimden
Parçalanmış ruhumda hiçliği görsem
Gece on iki desem bu son tren
Binsem vagonların birine otursam
Kavak ağaçları olsa yine yol boyu
Sözcükler hayal desem sustuğunda biterler
Hayal olmamak için hiç konuşmasam
Sayıları çoğaltsam kavak ağaçlarını saysam
Ve hiç bilmesem hangi duraktasın sen
Tren hiç durmasa durakları saysam
Sayıları çoğaltsam şehirleri saysam
Mevsimler değişse baharı anlasam arılardan
Camdan içeriye giren kelebeklerle oynasam
Sayıları çoğaltsam polenleri saysam
Sonbahar olsam duraklardan birinde
Dökülen yaprakları saysam
Sayıları çoğaltsam yağmur damlalarını saysam
Hiç konuşmasam
Konuşmasam

*Böyle bulurmuş insan boşluğunu
Çekip gittiğinde yanından konuşacak son insan*

Sesini kıstım gökyüzünün maviye ezgisinin
Gökkuşağını daraltıp yağmurları susturdum
Bir çocuğun hüznüyle kurutup sardunyaları
Bahar kokusunu azalttım ayaza bıraktım dünyayı

Şimdi ben kaç kez öldürsem kendimi
Boşluğumdan yeni bir sensizlik doğuyor yeniden

Öyleyse ağıt:

Ayla Abla geri dön!
Gözlerim simurga giden kuşların kanatları
Kalbim ateşe uçan kelebek mezarlığı
Kanadı kül zamanların kömür tozlarına
Ne olur gel ağla bu yalnızlığa!

Çocuklar var dışarıda bahçeyi bilen
Kuşlar da var dallarda ılık yağmurları seven
Ama rüzgâr tepenin ardından çalılığa esiyor
Saçlarımı toplamış çiçeklerin ve kuşların yurdundan
Kış olup günah çalılıklarına bırakıyor

Ayla Abla boşluğumsun sen benim
Kalbimde bıraktığın yüzün
Günah çalılıklarında kanıyor
Gel, gamzelere göm beni
Tebessüm saksılarında yeşert bu filizi
Ayla Abla, geri dön bu zavallı çocuğa!

***Bir Kadınmış Melek,
Gökyüzünde Kır Saçlarıyla Dolaşan***

Gece vadilerinden birinde
İki koldan akan ırmağın yatağından
Dökülmek istedim denize
Dediler, geceden dökülecek kadar büyük değilsin
Kendini soy kadın! Ruhunu sor da gel!
Kalbini yak da gel!
Çakılları ve kumları atıp içimden

Diplerimden tutan yosunları suya bıraktım
İçimi kurutarak ayrıldım
Dedim taşların gizlediğini gökyüzü söyler bana
Tutamaz kimse beni çıkarım göklerdeki vadiye
Bulutları yararım
Yağmur sularıyla dökülürüm denize

Her toprakta dişil bir yalnızlık var
Sökerek kendimi içimdeki topraktan
Kökümden çıkan dalları sürüyerek yürüdüm
Buhar olup varmak için gökyüzündeki vadiye
Yol aldım güneşin dik açıyla düştüğü gölgesiz yerlere

Ayla Abla konuşsam ağlarım ben
Ne bir çakıl tanesi oldum
Irmak yatağından serinliğe dökülen
Ne de bir yağmur bildi beni
Buharlaşmak isteyen ruhumu güneşti tanımayan

Dedi
Yer altında magmalar kaynamakta
Ateşin sırrı biraz da toprakta
Güneş yakmıyorsa seni gideceğin yer derinliğindir
Hakikati önce kalbindeki taşlardan anla

Dedim
Neyleyim içimde işlenmeyi bekleyen taşları
Toprağı kazdıkça bana kendini veren
Hakikati neyleyim

Kendimden buharlaşıp kendime dönmek
Su olmaktır dileğim

Dedi

Su olmak istiyorsan derini soy
Sıyr kemiklerini toprağa gömül
Magmalar ısıtsın seni kalbini yarsın
Derin çatlakların birinden fışkır yerüstüne çık
Irmağa sor denizi
Okyanusu bul maviye karış
Budur aradığın hakikatin yolu

Dedim

Neden sormazsın bana?
Benim topraklarım kar altındadır

Dedi

Gözlerin buzlu cam da kış mıdır gördüklerin?
Avuçların karlı ovalar da iz midir sildiklerin?
Kanın donmuş ırmak da eritemez misin?

Pencerenin ardındaki bahar bilmez içeriyi
Sardunya hissetmez gül kokutmaz ellerini
Dışarı çıkmalısın bahçedeki çimene
Yağmura dokunan ellerin olmalı ıslanan saçların
Dokunup rüzgârın hafif esişlerine
Demelisin buradayım ey sonsuz bahar
Papatyalar ve gelincikler içinde!
Neden izin vermezsin kalbinde baharın oluşlarına?

Dedim

Nefretin dili rüzgârlarla büyürmüş
Ayak seslerini iştirip dolaşmış kayalıkların arasında
Ağaçları sökermiş, kasırgalar esermiş
Nefretin dili tanımış insanları rüzgârlardan bilirmiş
Gündoğusu'yla büyüdü benim nefretim
Soğuk ve kuru bir rüzgârın adıyla anıldım ben
Yağışsız bir mevsim soluğunda üşüttüm gözlerimi
Topladım insanları boşluğumda büyüttüm
Derinliklerini yokladım
Dokunduğum her kalpte kendimi aradım
Gözlerinin içine baktım
Tanımak ister gibi geldikleri toprağı
Bitirmek ister gibi içimdeki ayazı
Çoğunda denizi gördüm bazılarında dağları
Nefretin dili dedim her rüzgâr da aynı

Bana nefretimden bir rüzgâr yaratsın diye
Dua ettim Tanrı'ya
Kayalık çiçeklerini üşüttüm dağ lalelerini soldurdum
Büyüttüm ben nefret rüzgârını
Ağaçların arasından geçip vardım deniz kıyılarına
Titrettim suları dalgaları oynattım
Kasırgalar estirdim fırtınalar kopardım
Yoruldum bu nefret rüzgârında
Uzandım sıcak çöl topraklarının kumlarını yaladım
Kaktüs şarkılarını taşıdım vahadaki sulara
Böyle vardım senin yanına

Dedi

Çöl tapınaklarından geldim,
Kum fırtınası dağıtırken her şeyi
Serapları kaybettim
Güneşin en orta yerinde
Gölgeyle kavga ettim
Duanın kabulüyüm rüzgârın benim senin

Dedim

Nefretten bir rüzgâr olsun dilim,
Böyle dua ettim Tanrı'ya
Senin kır saçların dağılmaz bu nefret rüzgârında

Dedi:

Dizlerini bük
Göğsüne yasla
Başını sakla
Bacaklarının arasına
Ellerini saçlarında gezdir
Kalbini sustur
Uzaklaş anılardan
Dilini incelt
Sözcükleri doğra
Geçmişe sapla
Kayalıklarda esen nefret rüzgârına
Yağmuru dinle
Çoğalt altındaki toprağı
Çamura yatır ruhunu
Debelenme

Şimdi ellerinle yokla derini
Kemiklerini hisset
Damarlarını üşüt
Kalbine in
Kanın kaynıyor mu hâlâ?
Gör kızıl gün batımlarını
Kızıl gülleri topla
Kutuplara git
Elindeki gülleri soldur
Soğukla dans et
Kanını yokla
Sıcak mı hâlâ?
Buzul dağlarına çık
Uzan gökyüzüne
Saçlarını topla
Hilalden geçir
Asılı kal karanlıkta
Uzat kollarını
Bedenini gerdir
Kendini çarmıhla yalnızlığa
Tanrı gelmediyse hâlâ senin için hakikat çok uzakta

Derdim insan olmak demiştim Tanrı'yı aramıyorum ben
Nasihatlerin boşuna
Uyanmak isterim sadece ıhlamur sabahlarına

Beyazla siyahı ayırır gibi açtı kanatlarını
Bir daha görmedim
Ayla Abla'nın karanlık taraflarını

Duruldum yanında yıldızları izledim
Dolunaylar indirdim serin yaz akşamlarına
Ateş böcekleriyle dans edip sarmaşıklar büyüttüm
Gelincik çiçekleri topladım ellerine bıraktım
Güneşi izledim kirpikleriyle oynadım
Dalları büyüttüm ağaçlarda kırlangıçlarla konuştum
Gökten inen yağmuru toprağa ben bıraktım

Böyle bildim Ayla Abla'yı
Bir kadınmış melek,
Gökyüzünde kır saçlarıyla dolaşan

Sürmeli Çalıklar

*Ateşi bilen İbrahim!
Kuru dal vakitlerinden gelip ruhumu yakan İbrahim
Tutuştur çalıları
Tanrı'nın dumanı kaplasın her yeri
Karanlık bir arayış olsun günah çalılıkları
İbrahim ateşi harla!
Kimse görmesin kelebekleri nasıl aradığımı
Soyun ey gamlı yağmur!
Toprağa ver kendini*

*Hadi durma! Çıplaklığını terlet bedenimde
Ağzımı öp ve kanat cümleleri
Okyanus sözcükleri soluyor dudaklarımda
Buzul baharları var mıdır yeniden yeşertmek için?
Dökül saçlarıma ey nisandan doğma!
Kalbime bırak o sedef yalnızlığı
Bir kabuk kendini büyüttü işte günah çalılıklarında*

Dilimin toprağında çürüyünce sözcükler
Göz sınırlarımın dikenli tellerine asılınca kirpikler
Yıkılınca yalnızlık surumun fırtınalı kulesi
Lavları buz tutunca düşlerin kalkan yanardağının
Bıraktım yorgun gövdemi günah çalılıklarına
Göğüs kafesim açılsın istedim
Karanlıkta inleyen yağmura
Bir sedef taşı düşsün kabuğumdan içeri
Bir siyah inci acıyla büyüsün günah çalılıklarında

Kanlı ana rahmimin kapısına dayandım
Dedim: Ey kutsal et parçası! Üç karanlık odanda
Büyüt beni yeniden!
Sonra kapattım kendimi
Ruhumun tekrar parantezine
Es! Dedim şimdi yağmur gibi ağlayacağım
Largo, Presto, Allegro, Moderato, Adacio, Andante!

Kirpiklerime dokunup gözlerimi ararken
Çalı diplerine kök salan kan ağacına dönüştüm
Yapraklarıma vurdu hızlıca dolunay

Kanadı yağmurun dokunduğu bütün kızılıklar
Feryat, dedim feryat yağan yağmura!
Dökülsün içimden bütün kurtlar toprağa!
O anda dibinden çatallanan bu gövdesiz çalılıktan
Sürmeli çalikuşları havalanıp yükseldi göğe
Bir ağaç gibi ağladım dudaklarım kanlı
Sürmeli çalikuşları cıvıldaşırken çevremde
Zihnimin yuvalarından düşürdüm incileri
Kurtarıp kollarımı kan ağacı gövdemden
Sürmeli çalikuşlarının getirdiği baltayla
Kendimi parçaladım.
Dağıldım yaprak yaprak çalılıklar üstüne
Sonra dokundum tek tek günah çalılıklarına
Dedim, öldür beni ey karanlık darağacı!
Al tut ellerimden Dolunay'a as beni
Ayla Abla haklıymış cehennemmiş burası
Dünyada bir yer
Kalbime en yakın yermiş günah çalılıkları

Sesimi parçaladı yağmurun keskin vuruşları
Harf harf düşmeye başladım çalılıklar üstüne
O anda çıplak kulaklarımda duymaya başladım
sürmeli çalikuşlarını:

“Olmak

*Bir dağın karlı göğsünü adımlamak
Pınarlar bulmak, soğuk acıtan kaynaklarda dolaşmak
Mevsimi yaz olmayan birinin gözlerinde ağlamak
Olmak, günah çalılıklarında aranmak*

*Gitmektir olmak, yol olmak,
Sonsuz bir hayat bulmak...*

*Yolu olanın Tanrı'sı olmaz
Denizlerdir sonu hep okyanus derinliđi
Dağlardır adımlasan varacağın yer uçurum sessizliği
Tanrı'nın ayak izleridir
Okyanusa gömülmeyen uçurumdan
Düşmeyen*

*Sonsuzluk deryasına uçan zihin kuşlarınız senin
Kış göçlerinde avuçlarına sığınan
Sen, kabuđunu çatlatan kadın
Öldürdün birer birer çalılık gölgelerini
Kan ağacı özünden yarattın defalarca kendini
Ağlayan ruhun şimdi bir çalı bülbülü
Kalk ve son kez konuş günah çalılıklarında
Kutsalın hikâyesini daya mermer bir mezara
Ve sonra hiç konuşma
Konuşma”*

ÇALILIK SONRASI

Ay' La Ağıt

Sabahın geldi uyan!
Keman gövdesinden deniz olur mu demiştin
Keman kırıldı Ay'la
Sana girdap, sana oyuk, sana âşık şarkılar
Deniz diplerinde mercanlara sığındı
İnciler kırılıyor, yosunlar salınıyor bu sesle
Deniz kabukları gözlerimle oynuyor
Bir girdabı ayıran ne varsa bir oyuktan
Denizi ayırdım sana oyuk benimdir diye

Huzur kumsallarına karlar yağdırdın sen
Girdabına düşmeden rüzgârda savrulurak
Uyan gel Ay'la!
Mezar taşına* ağlayan deniz sabahı
Bizimdir!

* *“kaç deniz eder ki bir adamın gözleri
Şiirde tutunduğu boşluk inci değilse”*

Oynamak istedim derinlik bahçende
Efsunlansın diye mühürlenmiş kirpikler
Sana dil dilendim gözlerine bakarak
Cahil sözcüklerin suskun
Bahçen ışıklarla bezeli
Karnaval süsleri, fenerler takılmış ağaçlara
Arp sesinden anladım; Ruhi Rewan zamanın

En uzun yolu seçip
Kalbinden indim masum bahçene
Daha varmadan denizine
Keman neden kırıldı Ay'la!

Yıldızları yıka dudaklarında
Deniz diplerinde martıları dillendir
Maviyi esrarıyla bırak
Bak!
Tan yeri gölgeler savurmakta uzaklara
Senden çok uzaklara...
Uyan!

Saçlarında duyulsun kemanın sesi
Kalbimin içinde biriksin gözyaşların
Rüzgâr incelsin
Buz pistine dönsün bu yangın yeri!

Geri dön Ay'la mezarını* balıklara bağışla!

* *“bir adam kaç yunus balığı eder ki
Denizde tutunduğu yer mavi değilse”*

Hangi iple inilir girdiğin kuyuya
Deniz dediğin o tasasız karanlığa
Gagasından mı öpeyim bir martının leşini
Kemiklerini mi takayım omuzlarıma
Nasıl varayım yanına
Uçmanın düşmek olduğunu bildiğim
O korkutan yalnızlığına

Sen nasıl inşa ettin bu dehlizi
Kalbin açık kapıyken dünyaya
Bir adım atmaya mahal verir gibiyken gülüşün
Gül açar gibi dururken dudakların
Nasıl bir sırdın sen
Kar tanelerini donmuş filizlere çeviren

Dedim bir ayrık otu ol
Dallarına gömüldüğün ağacın toprağında
Köksaplarını dola boynuma
Çek kalbimden özümü kendine kat

Seninle erisin bilincim
Kalayım o çok yıllık otsulluğunda
Bilmem ki hangi efsanenin tanrısı olayım
Sana can vereyim o derin boşluğunda

Kemanı neden kırdın Ay'la
Nereye gömdün kendini kimsesizler mezarlığında! *

* *“kaç soru eder ki bir adamın sözleri
Yalana durduğu yer artık görünür değilse”*

Sök içimden sonsuzluğun atını
Rüzgâra sal yelelerini
İmdatım vurulmaz kırbaç yerine
Mezarım açılsın nal sesinin ulaştığı her yere
Bir kadın ölümüyle sevilecekse

Gondolları çevir son bir kez
Çevir kalbimi bayram yerine
Ruhun döndürsün bu boş gondolu
Çocukları sal
Gözlerinde göreyim son kez Ay'ını

Keman
Neden
Kırıldı
Kemanı neden kırdın Ay'la!

Deniz Dibi'nin Ay'la Şarkısı

Kar'a gece yağıyor ay donduğunda
Yıldız sesleri hep kendi boşluğunda
İncecik yan yana dizili gerdanlıkta
Görülmez ama
Duyulur sadece bir kadının incecik boynunda

Suluk benizli çocuklar gelmek üzeredir
Gitmeli şimdi o hazır seyranlara
Bulutlar üstündeki sonsuz karanlıklara

Biraz sessiz belki çokça deli yıldızlarla kol kola
Dans etmeli dans etmeli Ay'la!

Gökte kar-anlık açılan sahneye varmalı şimdi
Her gece soluksuz olmalı "şimdi"
Dokun bana dokun bana dokun ey yar!
Ufalt ve savur bütün gündüzlerimi
Rüzgârınla yont ifadesiz bırak siluetimi

Mercanlara da taparız biz yosunlara da
Taparız denizin yedi kat altına
Yıldızlar göklerde dersiniz siz
Ama bazen denizdir bizim sahnemiz
Görmezsiniz nasıl dans ettiğimizi
Çünkü siz yıldızları
Sadece kurumuş denizyıldızlarından bilirsiniz

Biraz sessiz belki çokça deli yıldızlarla kol kola
Dans etmeli dans etmeli Ay'la!

Dağları unutmadık düzlükte konuşurken
En çok da zirveyi şarkıladık
Herkes dalmışken derin uykusuna
Yokluk vadisinden geçen simurglarla birlikte
Kafdağı'na varıp dans ettik yıldızlarla

Otuz yuvasız kuş muyduk bilmem
Ay dururken kimseye sonsuzluktan sual etmem

Değildir aşka düşmemiş kalplerin şarkısı
Ki her biri gülümser sahnede bir yıldız gibi
Ve ne zamanki bir çocuk duyar bu sesi
Bir yıldız kulağına fısıldar: “*bu bir senfoni*”
Duy da acıyla dinle yatağında
Bir gün seni de yıldız yapacağız Ay’la!

Biraz sessiz belki çokça deli yıldızlarla kol kola
Dans etmeli dans etmeli Ay’la !

Yolu Tanımak

Dokunmak kalır bildiğim dünyaya
Ten, canı vurur rüzgârın hızıyla savrularak
Bir ezgiye tutulmuş
Gecenin duvarlarında üşür yaşamak

Baykuş harabesi bu
Sıvası dökük duvarlara an be an baktığımız
Ve ölmek, diyorum bu bizim en basit acımız
Katran karası zeminlerde sonsuzluğa hazırlandığımız
Perdeler camları örttüğünde

Salkım söğütler, kavaklar döküldü bahçelerde
Ay kırıkları ellerimizi kanattı
Ve biz iz olsun diye döktük onları
Ardımızdan gelecek olanlar yolu tanısın diye

Anla ki gecenin gece olduğu yol burası
Çalılıklar arasında sabaha basmak gibi bir şey
Sana tanınmamış bir şiiri anlatıyorum
Yazılmayacak olandan
Ezberine uğramayacak sözsüzlerden bahsediyorum
Sana zor olandan zorlukla söz açıyorum

Yağmurun indirdiği surların nemli taşları
Bir kedinin bakışlarına sığacak kadar küçük
Ve senin tarih dediğin yaşlı çocuk
Efsanelerden, mitlerden başlayarak
Bir gün sura çarpacak
Çarpacak her dil dünyanın sınırına
Bakacak oradan bu sessiz yola
Seninle ya da sensiz

Bütün izleri ve benleri döküp duru bir tenle
Kaybolduk içimizde
Gördük ki varlığımız çok uzak bize
Yabancıysa değilmişiz bu duymadığımız sese
Oradan geçerken, ancak sen olabilecek bu yoldan
Geçerken unutma
Yolu tanımaktır
Bu şiiri unutmak.

ÇALILIK ÖNCESİ

Odamın Söylettikleri

Sokağın söylediği hep yeni bir rüzgâr
İnce dal kırıklarını toplar erkenden
Sonbahara hiç geç kalmam ben
Hüzünlerdir ki sadece şehrin bahçelerinde gezinir

Yaşamın hay huyu içinde savrulan
Bir yalan Ayla'yım

An olur, gece yarları Ay'layım

Sanmam ki burası bir antik şehir
Bir elimde ayna karşısında odalar
Benim gördüğüm sadece yansımalar

Her sabah buradasın
Gitmeyi bilmez misin elma ağacı
Zamanı değil
Nedir bana hatırlatır durursun yalnızlığı

Annem bu yatakta doğurmuş beni
Bahçeye bakan pencerenin önünde
Gölgende doğdum senin
Ey kurtlarını çürük avuçlarıma döken
Yalnızlığın ağacı!

Çürümek,
Diyorum, asılı kalmış yalnızlıklar içinde büyümek

Kapıda annemin sesi
Kalmış bir bahar goncasına ağlıyor
Elmayı dilimlemek çok önceydi
Akrep ile yelkovandan
Annem bu yüzden erken vardı çürümeye
Dalından kopup toprağa düştüğü yere

Çocukken kırdığım vazo okyanus rengindeydi
Dağıldı sarmaşık saksısının dibine

Cam kırıkları şiiirden çok önceydi
Erkendir bu yüzden bileğimdeki kesikler
Damarlarımı gezdirdiğim duvar küfleri erkendir

Duvarda babamın astığı saat
Annemi teğet geçen bir çember gibi duruyor
Sokulgan kediler aşktan çok önceydi
Bu yüzden derindir babamın yüzündeki çizgiler
Babam bu yüzden çok erken söyledi; nankör kediler!

Odamın söylettikleri
Karanlıkta gezinen kedi mırıltılarıdır

Saçlarımı Seviyor Rüzgâr

Selen'e

Saçlarımı seviyor rüzgâr
Kuyulardan geçiyorum her akşam
Kırlangıç sürüleri terk ederken kenti

Bıraksam diyorum kendimi sonsuz aydınlığa
Bir kırlangıç kanadında göçüp giderken karanlık
Her akşam boynumdan üşüyorum
Sabah olsa diyorum, annelerden bir sabah

Sıcak ıhlamur kokusu duyulsa mutfağımdan
Pencereye usulca dokunsa yağmur

Görseniz yorgunluğunu arka bahçemin
Çöp torbalarında birikmiş yağmurları görseniz

Zamanı değilse iğde ağaçlarının
Kimseler uğramaz bana
Ama biraz yaklaşsanız beton dökme avluma
Ayak izleriniz kalsa sabaha
Ve ben yenilmeden yorgunluğa
Öğle vakti yıkasam tüm avluyu güneşi sevsem biraz
Gerçekten sevsem,
O da olmazsa umut etsem tüm bu vakitleri

Saçlarımı seviyor rüzgâr
Beni en çok ruhum üşüttü diyeceğim
Bu yağmur bitene kadar!

Bir Kadının Karanlık Koridoru

Kadın saçlarını topluyor rüzgârdan
Açık alımlı gülüşünü çekip koparıyor
Kirpiklerini eğiyor bitimsiz savaş meydanlarında
Bildik şarkılar mırıldanıyor güneşe doğru
Ve ay dile gelmeyecek sessizliğini
Vuruyor dudaklarına
O siyahî bebekler doğuruyor
Ama anne denmiyor adına
Tırnak içlerinde yaşıyor duvar diplerinde

Gidip gelmeler ve koridora uzanıyor kirleri
Kapılar pencerelere doğru açılır her evde
Gün ışığı vurdukça temizlenir odalar
-Bütün doğallıklar bu kadından çok önce-
O koridora döküyor gündüz düşlerini
Hafif ve ince dokunuşlarla seviyor nemli yerleri
En çok da bunu seviyor, ıslak düşleri

Canı tenden ayıran bir iğne deliğinden bakıyor
Ve bakar gibi yapıyor duraklarda otobüs beklerken
Uzaklaşıp kendinden ve yoğrulmak için yeniden
Gülümsüyor yarını anlatan insan masalarında
Okunmuş ve okunacak kitaplardan bahsediyor
Biraz da şiirden şairlerden dem vuruyor
Sonra uzanıp bir komşu balkonuna
Dedikodusunu dinliyor başka bir balkonun

Kadın saçlarını topluyor rüzgârdan
Anlatacak hiçbir şeyi olmadığından
Konuşup duruyor

Aşk soruyorlar ona
Dudak bükümleriyle sevdiği erkekleri
Öldürüyor
En çok da bunu yapıyor
Gecenin küfe tutunan köşelerinde
Kuru erkeklere kıyıyor
“kalpsizsin” diyor kadının biri
O göğsünü açıp anjiosunu gösteriyor

Kadın saçlarını topluyor rüzgârdan
Gece, yine karanlık adımlarıyla koridora girecek
Saçlarını yolacak onun duvar diplerinde
Kadın oturup yeni bir peruk yapacak sabaha kadar

Gök Terlemesi

“Cehennem başkalarıdır” J. P. Sartre

Dil küçümser geçen günleri
Kalbe inerken bütün sözcükler
Ve kıyılmaz aslında hiçbir anıya
Gök terlemeseydi eğer saçlarımızda

—Anne, koruma beni yağmurlardan
Üşümez bedenim bu doğal ıslanışlardan-

Hayata iniyordum, iniltiydi her sözcük
Biraz ağır, oldukça aksak güneşi görüyorduk
Biz buluta bulut dedik, kabullendik, kışı da bildik
Sual etmezdik gök terlemeseydi eğer saçlarımızda

— Anne, söz etme yarınlardan bu kadar çok
Her çocuk ağlar ama inan bende yara çok-

Açıklar kendini elbet her dil
Döner durur ağızda, çarparak diş ve damaklara
Ben bu kadar susmuşken,
Nefesleri nasıl da yeter yalanlara
Katlanmazdık elbet,
Gök terlemeseydi bu kadar saçlarımızda

— Cehennemsin, sen de bir başkasısın
Anelik etme bana!

Uçurum Sözleri

Geceye kıyı olan matem
Sustur soluğumda hoyratlaşan rüzgârı
Duymasınlar yıldızların nasıl düştüğünü uçurumdan
Sustur sesimi ey gecenin kıyısı!
Söz değil beni kurtaran

Asma yapraklarında güzün gidişi var
Zamanı değil bahar şarkılarının
Gece ışıldar şimdi, yalnızlığın kabuğu çatlar

Sustur boynumdaki inci kolyeyi
Avularımda deniz diplerinin sesi var

Güneşin koynuna döktüm gözyaşlarımı
Sardunya yapraklarında aşk ölüsü var
Sustur bulutlarla karışık gökyüzünü
Kuru topraklara gömülen sevdaların yası var

Cehennemden söylerim şarkılarım lanetli
Kıvılcım tutar beni, ateştir kirpiklerimle oynaşan
Mahşer meydanında
Ellerim kendi sözcüğünü kırbaçlar
Sustur meleklerini ey gecenin Tanrısı!
Kalbimde günahlarla oyulan Yusuf'un kuyusu var.

Kendimi Dolunay'dan bıraktım en uzak uçurumdan
Zamanı gel-git'ledim geçmişimle oynadım
Bir yaşlı ağıt şimdi Dolunay'dan alçalan
Sustur mercanlarını ey denizin göbeği!
Çıplak çakıl taşları ayağıma dolandı

Dua saatleri eriyor yavaş yavaş
Sonsuzluk söylencesi terk ediyor kutsalı
Tanrı'msın sen benim ey gecenin kıyısı!
Sustur soluğumda hoyratlaşan rüzgârı
Bir kum tanesiyim düşerim uçurumdan

Bir uçurum ki denize bakar
Düşersen eğer martıların da suçu var!

Pes Ediş

Koy ver gitsin
Irmaklar da kirlenir
Kurumayı bekle huzursa istediđin!

Gidelim

Sus

Sadece gidelim, ince gölgeler kalsın geriye

Aşk denize aksini bırakmış bir pencere.

Açmadan gidelim pervazları

Uyusun isterim, hep uyutan deniz kızları

Gece rüzgârıyla hançerlerken sevdayı

Ağaç dallarında kırgın sabahlar vardı

Ve hiçbir ölüm

Pervazlara dokunan kuşlardan sorulmazdı
Gidelim, güvercin kanatları izimizi arıyor
Geceden fırlayan o soğuk hançer
Bizi bulmadan gidelim

Zamanı değil denize bakmanın
Gemiler yoracak seni, yakamoz şımartacak
Dalgalar vurmadan pervazlara gidelim
Gidelim yoksa kıyıya vuracak gözlerin
Birlikte ağladığımız kızıl kum tepelerine
Ve sen konuştuğın martılar konacak sözlerine
Sus!
Aşk denize aksini bırakmış bir pencere

Athena'nın Yalanı

Koro çılgınca dans ediyor
Başka şey duymuyorum tragedyalardan
Bir kent yaratmak için çıldırttım tanrıları
Gözümde akan kara zeytin dallarında yasta
Dön, gururumu al benden, sessizce kalbimle oyna
Koro çılgınca dans ediyor hâlâ

Bırak antik kalsın acılarımız boşluğumda gezin dur
Bu bizim tragedyamız

Uzak ses duyulmaz her sahneden
Bunu en çok sen bildin
Perdeler kapanırken Tanrı'yı mı aradın?
Zeytin dalı ayağının tozunda,
Tutmadın görmediğin şeyleri
Alıp saçlarına takacakken o dalı,
Sen denizlerle oynadın
Üç dişli mızrağınla parçalayıp aklımı
Kenti kurtardın mı sandın?
Sunup dalı Tanrı'ya, dedim Onu bana bağışla!
Bu senin günahındı ama tanrıçalar hâlâ ayakta

Bırak antik kalsın acılarımız, boşluğumda gezin dur
Bu bizim tragedyamız

Mızrağını fırlatıp benden en uzak dağa
Yasını tutmak için yol aldın geyiklerin yurduna
Bütün baykuşlar şehirde zeytin dallarına tünedi
Kimi kimden koruyayım?
Dalı baykuştan mı sorayım?
Doğurduğun at koşarsa şimdi dört nala
Şehrin tam ortasındayım
Koro çılınca dans ediyor
Esrik bir aşkın sarhoşluğundayım

Bırak antik kalsın acılarımız boşluğumda gezin dur
Bu bizim tragedyamız

Çizil Birlik

Örtük Gizil

Sırlanmış uykuların bitiminde dile gelir

Derin dertsizliğin sığ sularında

Geceye vuran ölüm taşlarıyla serimlenir

Bir eski dünyadır Ay'ı dillendiren med-cezir

Merhamet yanıkları tuzlu suyu bezdirir

Bir çift göz kalır sadece gecenin kaftanında

Göz göz olan geceyi yamalarken rüzgârlar

Hasret dile gelmez
Mayın tarlasında yürüyen yalın ayaklarda
Ve gafil avlanır tüm düşler
İyi'yi iz eden hüsrân kurşunlarında

Sırtımızda bir delik cepken
Dağılıyor düşlerimiz mayınlar arasında
Uykudayız, sulardayız sulardayız biz
Haydi, bizi kurşunla
Martıları unutma!

Ey gözleri kör eden gizil birlik!
Rüzgâr yamalıyor sırtımızdaki sesleri
Sırla sözcüklerimizi sırça bir fanusta sakla
Bırak derin dertsizliğin sığ sularına
Sen yalnızca martılara ağla!

Bilinçsiz Suyu Bulmaya

Taşımı kıracağım
Taşımı!
İfadesiz bir yola çıkacağım sonra
Rüzgârla fısıldayan ılgın yapraklarını
Ve düşlerimde gövdesiz büyüyen salkım söğütleri
Bırakıp gideceğim bilinçsiz suyumu bulmaya
Mağaraların yorgun karanlığına uğrayacağım
Yedi uyurları soracağım Hıra Dağına
Kutsalı yedi kez avuçlarımda gezdirip
Sekizinci uyuyan olacağım ruhumdaki taşlıkta

Kara ormanların düşüme açıldığı toprakta
Bir işçi olacağım
Ayetimi yazacağım toz zerreciklerine
Ve sonra bir gerilla mağarasında kırk gece
Kalbimi kurtarmaya ant içeceğim

Gün Batımı Depremleri

*Bulduğum inciler boynumda değil şimdi
Koynumda bir yer
Dalgalar bir gidip bir geldiğinde denize açtı beni*

Canımı al Tanrım!
Kumların ve çakılların arasından yükselsin ruhum
Martılar ki bu sabah denizlere gömüldü
Kalbimden öldür beni
Dilimin gideceği en uzak yere vardım

Tanrım gözlerimi incitme
İnsansız gelip yapayalnız bir kıyıya vardım

Büyüdüğüm yer yanılgılar yatağı
Odalardan içeri cehennemleri gördüm
Aşkı gördüm ateşin yükseldiği yalanlardan içeri
Tanrım al artık beni sonsuzluktan içeri!

Solduğum bahçe hayatın tam orta yeri
Dikenleri güllerden bilirdim de
Bilmezdim elimdeki batıklar insanların eseri

Gün batıp duruyor geceye
Günbatımları kanıyor avuçlarımda
Tanrım şiirin olayım senin
Son kez oku beni bu kızıl alev yerinde
Bir mısra daha öteye gitme
Bitir bu hüznü huzursuz şiiri!

Gün bitene kadar buradayım
Martılar şahidim olsun ki
Yanına almazsan beni
Dönüp geceye ağlayanlara diyeceğim
“O bir Hiç!”